

Китоби Дониёл — Саду Якум

Паёмовари Аҳд: аз поксозӣ то поккунӣ

Jeff Pippenger

2024-02-29

Ҳафтае ки Масеҳ аҳдро тасдиқ кард, давраеро ифода менамуд, ки аз таъмиди Ё оғоз ёфта, то он лаҳзае идома дошт, ки Масеҳ дар муқаддасгоҳи осмонӣ ҳангоми сангсор шудани Истефанус бархост.

Аммо ё, ки аз Рӯҳулқудс пур буд, чашм ба осмон устувор дӯхта, ҷалоли Худоро дид, ва Исоро, ки ба дасти рости Худо истода буд; Ва гуфт: «Инак, осмонҳоро кушода мебинам, ва Писари Одамро, ки ба дасти рости Худо истодааст». Он гоҳ онҳо бо овози баланд фаръёд заданд, гӯшҳои худро бастанд ва якдилона бар ё ҳамла оварданд; Ва ёро аз шаҳр берун андохта, сангсор карданд; ва шохидон либосҳои худро назди пойҳои ҷавоне гузоштанд, ки номаш Шоул буд. Ва Истефанусро сангсор мекарданд, дар ҳоле ки ба Худо дуо карда, мегуфт: «Эй Худованд Исо, рӯҳи маро бипазир». Ва ё зону зада, бо овози баланд нидо кард: «Эй Худованд, ин гуноҳро бар гардани онҳо манех». Ва чун инро гуфт, ба хоб рафт. Аъмол 7:55–60.

Вақте ки Истефанус сангсор карда шуд ва Микоил бархост, Инчил ба сӯи ғайрияхудиён рафт, зеро то он вақт Инчил танҳо ба яҳудиён маҳдуд буд.

«Он гоҳ фаришта гуфт: “Ё аҳдро бо бисёрон барои як ҳафта [ҳафт сол] устувор хоҳад кард.” Зеро дар давоми ҳафт сол пас аз он ки Начотдиҳанда хизмати Худо оғоз намуд, Инчил бояд махсусан ба яҳудиён мавъиза карда мешуд: сеюним сол аз ҷониби худи Масеҳ; ва баъд аз он аз ҷониби ҳаввориён. “Ва дар миёнаи ҳафта Ё қурбонӣ ва ҳадияро қатъ хоҳад кард.” Дониёл 9:27. Дар баҳори соли 31 милодӣ, Масеҳ, Қурбонии ҳақиқӣ, бар Ҷалҷото тақдим карда шуд. Он гоҳ пардаи маъбад аз боло то поён ба ду пора шикафта шуд, ки нишон меод муқаддасият ва аҳамияти хизмати қурбонӣ аз он дур шудааст. Вақт фаро расида буд, ки қурбонӣ ва ҳадияи заминӣ қатъ гардад.»

«Он як ҳафта — ҳафт сол — дар соли 34 милодӣ ба анҷом расид. Сипас, бо сангсор кардани Истефанус, яҳудиён ниҳоят раддияи худро нисбат ба Инчил муҳр заданд; шогирдоне, ки бар асари таъкибот пароканда шуда буданд, «ба ҳар ҷо рафта, каломро мавъиза мекарданд» (Аъмол 8:4); ва ҷанде баъд, Шоул, он таъкибкунанда, имон овард ва ба Павлус, расули халқҳо, табдил ёфт». Хоҳиши асрҳо, 233.

Дар соли 34, ҳафтаи муқаддас (ду ҳазору панҷсаду бист рӯз) ба анҷом расид ва Исроили қадим аз ҷониби Худо талоқ дода шуд; муҳлати имтиҳони онҳо комилан ба поён расида буд. Дар ҳамон вақт, ҷазои муқобил бар Исроили қадим барои рад кардани аҳд ва барои маслӯб сохтани Писари Худо, зери довари иҷрои Худо қарор гирифт. Худо дар раҳмати пуртоқати Худ нобудии Ерусалимро то муҳосира ва харобии он дар солҳои 66 милодӣ то 70 милодӣ ба таъхир андохт.

Оятҳои боби нӯҳуми китоби Дониёл, ки ҳафтаеро муайян месозанд, ки дар он Масеҳ аҳдро устувор гардонд, ҳамчунин муайян мекунад, ки Руми бутпараст («сарваре ки хоҳад омад») шаҳр ва маъбадро вайрон хоҳад кард; вале Худо, бо раҳмати пуртоқатии Худ, ба фарзандони Исроили қадим фурсат дод, то Инҷилро бишнаванд ва қарореро қабул намоянд, чунонки падаронашон дар давраи ҳафтсолаи хизмати Масеҳ ва шогирдон дар миёни онҳо карда буданд.

«Тақрибан чил сол пас аз он ки ҳалокати Ерусалим аз ҷониби ҳуди Масеҳ эълон шуда буд, Худованд доварҳои Худро бар шаҳр ва бар миллат ба таъхир андохт. Шигифтовар буд таҳаммулпазирии дарозмуддати Худо нисбат ба радкунандагони башорати Ё ва қотилони Писараш. Масали дарахти бенасиб муомилоти Худоро бо қавми яҳудӣ таҷассум мекард. Фармон содир шуда буд: “Онро бибур; чаро заминро беҳуда ишғол мекунад?” (Луқа 13:7), аммо раҳмати илоҳӣ онро боз андаке бештар дар амон нигоҳ дошт. Дар миёни яҳудиён ҳанӯз бисёре буданд, ки аз шахсият ва кори Масеҳ беҳабар буданд. Ва фарзандон аз он имкониятҳо баҳраманд нашуда ва он нурро қабул накарда буданд, ки падару модаронашон онро рад намуда буданд. Ба воситаи мавъизаи ҳаввориён ва ҳамкорони онҳо, Худо нурро бар онҳо хоҳад дурахшонид; ба онҳо иҷозат дода мешуд, ки бубинанд чӣ гуна нубувват на танҳо дар таваллуд ва зиндагии Масеҳ, балки ҳамчунин дар марг ва эҳёи Ё иҷро шудааст. Фарзандон барои гуноҳҳои падару модарон маҳкум намешуданд; аммо вақте ки, бо донишони тамоми нуре, ки ба падару модаронашон дода шуда буд, фарзандон нури иловагиро, ки ба худашон ато гардида буд, рад мекарданд, онҳо шарикӣ гуноҳҳои падару модарони худ мегаштанд ва паймонаи шарорати худро пур мекарданд.»

«Пурсабрии Худо нисбат ба Ерусалим фақат яҳудиёро дар саркашӣ ва бетаваббии яқравонаи онҳо устувортар гардонид. Онҳо бо нафрат ва бераҳмии худ нисбат ба шогирдони Исо охири пешниҳоди раҳматро рад карданд. Пас Худо муҳофизати Худро аз онҳо боздошт ва қувваи боздорандаи Худро аз болои Шайтон ва фариштагони ӯ бардошт, ва миллат ба тасарруфи роҳбаре воғузошта шуд, ки худаи интиҳоб карда буд. Фарзандони ӯ ғайри Масеҳро ҳар шумурда буданд, ғайри ки метавонист ба онҳо қудрат бахшад то майлҳои бади худро ғайри нишонанд, ва акнун ҳамин майлҳо бар онҳо ғолиб омаданд. Шайтон шадидтарин ва пасттарин ҳавасҳои ҷанно барангехт. Одамон андеша намекарданд; онҳо аз доираи ақл берун рафта буданд — зеро ҳукми ангеза ва ҳашми кӯр қарор доштанд. Онҳо дар бераҳмии худ шайтонӣ гардида буданд. Дар оила ва дар миллат, дар миёни табақаҳои боло ва поён яксон, бадгумонӣ, ҳасад, нафрат, низоъ, ошӯб, қатл ҳукмфармо буд. Ҳеҷ чӣ амният набуд. Дӯстон ва ҳешовандон якдигарро хиёнат мекарданд. Волидон фарзандони худро мекуштанд, ва фарзандон — волидон худро. Пешвоёни қавм қудрате надоштанд, ки ҳатто бар худ ҳукмронӣ кунанд. Ҳавасҳои идоранашуда онҳоро золим гардониданд буд. Яҳудиён барои маҳкум кардани Писари беғуноҳи Худо шаҳодати дурӯғро пазируфта буданд. Акнун иттиҳомҳои дурӯғин ҳаёти ҳуди онҳоро ноустувор сохта буд. Онҳо бо аъмоли худ дер боз меғуфтанд: “Бигзор Қуддуси Исроил аз пеши мо дур шавад.” Ишаъё 30:11. Акнун орзуи онҳо иҷро гардид. Тарси Худо дигар онҳоро ташвиш наметод. Шайтон дар сари миллат қарор дошт, ва олитарин мақомоти шаҳрвандӣ ва динӣ зеро тасарруфи ӯ буданд.» Муборизаи Бузург,

27, 28.

Ҳамчун Расули Аҳд, Масеҳ нахуст танҳо бо яҳудиён сарувор дошт. Дар соли 34, ҳангоми сангсор шудани Истефанус, башорат он гоҳ ба ғайрияҳудиён расид, ва вақти довари иҷрои Худо фаро омад, гарчанде ки Худо дар марҳамати Худ он лаҳзаи замонро тақрибан ҷиҳил сол ба таъхир андохт.

Ҳамчун Пайғамбари Аҳд, дар иҷрошавии боби сеюми Малоқӣ, Масеҳ ду бор маъбадро пок сохт. Ў инро дар даврае ба ҷо овард, ки махсусан барои қавми аҳд, ки он вақт аз онҳо мегузаштанд ва талоқ дода мешуданд, ва ҳамчунин барои онҳое, ки он вақт қавми нави баргузида мегардиданд, ҷудо гардида буд. Вақте ки он давраи вақт ба анҷом расид, замони довари иҷрои Худо оғоз ёфт. Яҳёи Таъмиддиханда он паёмбаре буд, ки роҳро барои кори Масеҳ дар барпо кардани қавми нави баргузидае, ки Ў бо онҳо ба аҳд мебаромад, омода сохт.

Ду боре ки маъбад пок карда шуд, дарсҳои ибратомӯз буданд, ки кори Масеҳро дар пок сохтани маъбади ҷон муайян мекарданд. Ҳангоме ки Фиристодаи Аҳд ногаҳон дар боби сеюми Малоқӣ меояд, Ў писарони Левиро ҳам пок месозад ва ҳам соф мекунад, то ки қурбоние падида ояд, монанди рӯзҳои қадим.

Вале кист, ки рӯзи омадани Ёро тоб оварад? ва кист, ки ҳангоми зоҳир шудани Ё биистад? зеро Ё мисли оташи гудозанда ва мисли собуни ҷомашӯён аст. Ва Ё чун гудозанда ва поккунандаи нуқра хоҳад нишаст; ва Ё писарони Левиро пок хоҳад кард ва онҳоро мисли тилло ва нуқра соф хоҳад намуд, то ки барои Худованд қурбоние дар росткорӣ пешкаш намоянд. Он гоҳ қурбонии Яҳудо ва Ерусалим барои Худованд писандида хоҳад буд, мисли рӯзҳои қадим ва мисли солҳои пешин. Малоқӣ 3:2–3.

Малоқӣ боби сеюм, ва ду поксозии маъбад камолоти имони писарони Левиро ифода мекунад, ки онро Фиристодаи Аҳд ба анҷом мерасонад. Камолоти имони писарони Левӣ бо поксозии тилло ифода ёфтааст.

«Ҳар касе ки дар санаториум ягон нуфузе дорад, бояд ба иродаи Худо мутобиқ гардад, нафси худро фурӯтан созад ва дили худро ба таъсири гаронбаҳои Рӯҳи Масеҳ боз намояд. Тилло ки дар оташ озмуда шудааст, муҳаббат ва имонро ифода мекунад. Бисёриҳо қариб тамоман аз муҳаббат маҳруманд. Худкифоиятӣ ҷашмони онҳоро нисбат ба эҳтиёҷи бузурги хеш кӯр мегардонад. Зарурати қатъӣ вучуд дорад, ки ҳар рӯз ба сӯи Худо рӯйгардонӣ, яъне табдили нав, амиқ ва ҳаррӯза дар ҳаёти динӣ ба амал ояд».

Testimonies, volume 4, 558.

Малоқӣ боби сеюм, ва ду поксозии маъбад камали фаҳмиши афзоиши донишро дар миёни хирадмандон, ки писарони Левӣ мебошанд, ифода мекунад, ки онро Фаристаи Аҳд ба анҷом мерасонад. Камали писарони Левӣ бо поксозии нуқра ифода шудааст.

Суханони Худованд суханони поканд: мисли нуқраи дар кӯраи замин озмудашуда, ҳафт бор покгардида. Забур 12:6.

Паёмбари Аҳд бояд писарони Левиро мисли нукра ва тилло пок мегардонид. Каломи Худо ҳамон аст, ки пок месозад, зеро пок гардидан яъне сафед шудан ва муқаддас гардидан аст.

Онҳоро ба воситаи ростии Худ қудсият бахш; каломи Ту ростист. Юҳанно 17:17.

Яҳёи Таъмиддиханда дар нахустин иҷрои боби сеюми Малоқӣ он фиристодае буд, ки роҳи Фиристодаи Аҳдро омода сохт, ва паёми ӯ дар ин маврид аз рӯи табиаташ ҷаҳорҷониба буд. Кори ӯ дар бар мегирифт шиносондани кори поксозие, ки бояд аз ҷониби Фиристодаи Аҳд ба анҷом расонда мешуд, ва ин ки кори поксозии анҷомёфта ҳамчун амали рӯфтани хирмангоҳ тасвир гардида буд. Ё муайян кард, ки халқи пештар баргузидашуда он вақт дар ҳоли канор гузошта шудан буданд. Ё ҳамчунин ба халқи Худо паёми Лӯдикияро пешниҳод намуд ва ба ин васила гуноҳҳои худӣ онҳоро ва гуноҳҳои падаронашон ба онҳо нишон дод. Ё ҳамаи ин воқеиятҳоро дар заминаи «ғазабӣ оянда» қарор дод. Кори он фиристодае, ки роҳро омода сохт, кори шахсе буд, ки ҳеҷ гоҳ дар низоми таълимии ҳамон халқе, ки аз онҳо мегузаштанд, таълим нагирифта буд.

«Дар Яҳёи Таъмиддиханда Худованд барои Худ паёмовареро бархезонд, то роҳи Худовандро тайёр созад. Ё мебоист дар сарзаниш ва маҳкум кардани гуноҳ ба ҷаҳон шаҳодати устувору бемуросо оварад. Луқо, ҳангоми эълони рисолат ва кори ӯ, мегӯяд: “Ва ӯ пешопеши Ё бо рӯҳ ва қуввати Илос хоҳад рафт, то дилҳои падаронро ба сӯи фарзандон ва нофармононро ба ҳикмати одилон баргардонад; то қавмеро барои Худованд муҳайё ва омода созад” (Luke 1:17).»

«Бисёре аз фарисиён ва саддуқӣён назди таъмиди Яҳё омаданд, ва ӯ ба онҳо хитоб карда, гуфт: “Эй насли афъиён, кист, ки шуморо огоҳ кард, то аз ғазабӣ оянда бигрезед? Пас мевахое биёред, ки сазовори тавба бошанд; ва дар дили худ нагӯед: Мо Иброҳимро падари худ дорем; зеро ба шумо мегӯям, ки Худо кодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон бархезонад. Ва акнун ҳам табар ба решаи дарахтон гузошта шудааст; бинобар ин ҳар дарахте, ки меваи нек намеоварад, бурида шуда, ба оташ андохта мешавад. Ман шуморо бо об барои тавба таъмид медиҳам; аммо Он Касе ки пас аз ман меояд, аз ман тавонотар аст, ки ман сазовор нестам пойафзоли Ёро бардорам; Ё шуморо бо Рӯҳулқудс ва бо оташ таъмид хоҳад дод: бодбезаш дар дасти Ёст, ва Ё хирмани Худро комилан пок хоҳад кард, ва гандуми Худро ба анбор ҷамъ хоҳад овард; аммо коҳро бо оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯзонд” (Матто 3:7–12).»

«Овози Юҳанно мисли карнай баланд шуд. Васифаи ӯ ин буд: “Ба қавми Ман гуноҳи онҳоро, ва ба хонадони Яъқуб хатоҳояшонро нишон деҳ” (Ишаъё 58:1). Ё ҳеҷ гуна таҳсили илмӣ баشارиро ба даст наоварда буд. Худо ва табиат муаллимони ӯ буданд. Аммо касе лозим буд, ки роҳи Масеҳро пеш аз Ё омода созад, касе ки ба қадри кофӣ ҷасур бошад, то овози худро мисли анбиёи қадим баланд гардонад ва миллати фосидшударо ба тавба фаро хонад». Selected Messages, book 2, 147, 148.

Вильям Миллер пайғамбари дуҷум буд, ки роҳро барои Паёмовари Аҳд омода сохт, ва шахсият ва хизмати Миллер пешакӣ дар Яҳёи Таъмиддиханда тимсол ёфта буд.

«Ҳазорон нафар ба пазируфтани ҳақиқате, ки Вилиям Миллер мавъиза мекард, ҳидоят ёфтанд, ва ходимони Худо дар рӯҳ ва қудрати Илёс барангехта шуданд, то паёмо аз эълон намоянд. Мисли Яҳё, пешрави Исо, онҳое ки ин паёми ҷидди мавъиза мекарданд, худро маҷбур медиданд, ки табарро бар решаи дарахт ниҳанд ва одамонро даъват кунанд, ки мевахое биёранд, ки шоистаи тавба бошанд». «Навиштаҳои Аввалия», 233.

Яҳудиёни баҳсҷӯи замони Масеҳ ба он водор шуда буданд, ки ба паёми бардурӯге дар бораи Масеҳ эътимод кунанд. «Масеҳ» калимаи ибронӣ барои калимаи юнонии «Христос» аст, ки маъноаш «масҳшуда» мебошад.

Каломе, ки Худо ба банӣ-Исроил фиристонд, ва ба воситаи Исои Масеҳ аз сулҳ башорат дод,—ӯ Худованди ҳама аст,—он каломро, мегӯям, шумо медонед, ки дар тамоми Яҳудия паҳн гардид ва аз Ҷалил, баъд аз таъмиде ки Юҳанно мавъиза мекард, оғоз ёфт; ҷи гуна Худо Исои Носиро бо Рӯҳулқудс ва бо қудрат тадҳин намуд; ӯ гаштаву баргашта некӣ мекард ва ҳамаи онҳоеро, ки аз иблис ситам дида буданд, шифо мебахшид, зеро Худо бо ӯ буд. Аъмол 10:36–38.

Ҳам «Масеҳ», ва ҳам «Христос» маънои «тадҳиншуда»-ро доранд. Христос ҳангоми таъмиди Худ тадҳин гардид, бинобар ин, аз назари дақиқ, ӯ то таъмиди Худ на Масеҳ буд ва на Христос. Таъмиди ӯ аз ҷиҳати пешгӯёна бо нузули фаришта дар Ваҳй, боби даҳум, мутобиқат дорад, ки он 11 августи соли 1840 нозил шуд, ва ҳамчунин бо нузули фариштаи пуриқтидори Ваҳй, боби ҳаҷдахум, ки 11 сентябри соли 2001 нозил шуд, мувофиқ меояд. Ин се марҳалаи пешгӯёна зухури Рӯҳулқудсро дар борони охири муайян мекунад.

Яҳудиёни баҳсҷӯӣ бар як пиндори нодуруст устувор монданд, бар паёми бардурӯғи нубувватие, ки мувофиқи он Масеҳ салтанати воқеии заминиро барпо мекард, ки дар он халқи Исроил бар ҷаҳон ҳукмронӣ менамуд. Ин паёми бардурӯге буд, ки «сулҳ ва шукуфой»-ро ваъда меод.

Паёми Вилиям Миллер ду унсури асосӣ дошт. Якум, татбиқи нубувватҳои замонӣ буд, ки покшавии муқаддасро муайян мекард, ва дуюм, рад кардани тафсири католикии ҳазорсолаи миллениум буд, ки протестантҳо майл доштанд ба он бовар кунанд. Он ақидаи бардурӯғи миллениум, ки онро ҳамчун ҳазор соли сулҳ ва шукуфой мешинохт, аз ҷониби он ақидаи бардурӯғ дар бораи подшоҳии Масеҳ намоёндагӣ шуда буд, ки яҳудиёни баҳсҷӯ онро нигоҳ меоштанд.

Он ду шохид паёми борони охири қалбакиеро муайян месозанд, ки дар иҷросозии сеюм ва ниҳии таърихи қасиде, ки барои Ниёвандаи Аҳд омода месозад, то ки ӯ ногаҳон ба маъбади Худ биёяд, «сулҳ ва шукуфой»-ро ваъда медиҳад. Он паёми бардурӯғии борони охири ҳамчун паёми «сулҳ ва амният» муайян карда мешавад, бар ҳилофи паёми Яҳёи Таъмиддиҳанда, ки изҳор дошт: «ҳар дарахте ки меваи нек наоварад, бурида шуда, ба оташ андохта мешавад», ҳангоме ки «ғазабӣ оянда» фаро расад. Он ҳамчунин бо муайянсозии Миллер ифода ёфта буд, ки, чунон ки католикизм таълим медиҳад, ҳазор соли сулҳе нахоҳад буд, зеро вақте ки Худованд бозмегардад, ӯ заминро бо дурахши омадани Худ нобуд хоҳад кард.

Ва ба шумо, ки дар тангӣ ҳастед, бо мо оромӣ хоҳад буд, ҳангоме ки Худованд Исо аз осмон бо ғариштагони қудратманди Худ зоҳир гардад, дар оташи алангазананда аз онҳое интиқом мегирад, ки Худоро намениносанд ва ба Инчили Худованди мо Исои Масеҳ итоат намеkunанд; онҳое ки ба ҷазои ҳалокати абадӣ аз ҳузури Худованд ва аз ҷалоли қудрати Ё гирифтадор хоҳанд шуд. 2 Таслӯникиён 1:7–9.

Ду паёмбари аввал, ки барои Ворид шудани Паёмбари Аҳд ба аҳд бастан бо қавми нави баргузида омодагӣ диданд, нишон медиҳанд, ки паёми бардурӯғини «осоиштагӣ ва амният»-и борони охир, ки дар насли сеюми адвентизми Лоадикия шакл гирифтааст, аз ҷониби Шайтон тарҳрезӣ шудааст, то адвентизми Лоадикияро дар насли чорум аз шинохтани нақши Ислон, чунон ки дар Вояи сеюм муаррифӣ шудааст, боздорад.

Дар ҷараёни поксозие, ки барои онҳое ба анҷом мерасад, ки онҳоро писарони Левӣ намояндагӣ меkunанд, Он касе ки баъд аз Яҳёи Таъмиддиҳанда меояд, мебоист бо беле ки дар дасти Ёст, хирмани Худро комилан рӯфта ва «пок» намояд. Он амал ба воситаи Каломии Ё анҷом меёбад.

«“Белаш дар дасти Ёст, ва Ё хирмани Худро комилан пок хоҳад кард, ва гандуми Худро ба анбор ҷамъ хоҳад овард.” Матто 3:12. Ин яке аз замонҳои поксозӣ буд. Ба василаи суханони ҳақиқат, коҳ аз гандум ҷудо карда мешуд. Азбаски бисёре аз мардум аз ҳад беҳудаву худодиланд буданд, то мазамматро бипазиранд, ва аз ҳад ҷаҳонпараст буданд, то зиндагии ғурутанонаро қабул kunанд, онҳо аз Исо рӯй гардонданд. Бисёриҳо ҳанӯз ҳам ҳамин корро меkunанд. Имрӯз низ ҷонҳо озмуда мешаванд, чунон ки он шогирдон дар қуништгоҳи Кафарнаҳум озмуда шуданд. Вақте ки ҳақиқат ба дил таъсир мерасонад, онҳо мебинанд, ки зиндагии онҳо мувофиқи иродаи Худо нест. Онҳо мебинанд, ки дар ҳуди онҳо тағйироти комил зарур аст; вале онҳо омода нестанд, ки қори худинкориву худинкориро бар дӯш гиранд. Аз ин рӯ, вақте ки гуноҳхояшон ошкор мегардад, ба ҳашм меоянд. Онҳо ранҷида, дур мераванд, ҳамон тавре ки шогирдон Исоро тарк карданд ва нолон меғуфтанд: “Ин сухан саҳт аст; кӣ метавонад онро бишнавад?”” Орзуи асрҳо, 392.

Паёми борони охири «баҳс»-и боби дуҷуми Ҳабакқук аст, ва он суханони ростист, ки қаҳро аз гандум ҷудо месозад. Он ҷудосозӣ поксозиест, ки аз ҷониби Фиристоаи Аҳд ба амал оварда мешавад. Дар таърихи миллерӣ, паёми Дониёл боби ҳаштум, ояти чордахум, ҳангоме ки бори нахуст ноком шуд ва замони таъхири Ҳабакқук боби дуҷум ва масали даҳ бокира дар Матто боби бисту панҷумро ба миён овард, як поксозиро ба вучуд овард. Вақте ки паёми Нидои Нимашаб дар ниҳоят 22 октябри соли 1844 иҷро гардид, он поксозии боз ҳам бузургтареро ба вучуд овард. Он гоҳ буд, ки Фиристоаи Аҳд ногаҳон фаро расид ва поксозӣ ва татҳири ниҳоиро оғоз намуд. Ҳаракате, ки аз ду поксозӣ ва поккунии нахустини се поксозӣ ва поккунии гузашта буд, дар сеюм ноком монд ва дар соли 1863 ба биёбони Лоудикия фиристода шуд.

Дар таърихи миллерӣ, протестантҳо аввал бо калимаҳои ростӣ пок карда шуданд; баъд аз он, ҳаракати ғариштаи аввал ҳангоми расидани паёми сеюми имтиҳон пок карда шуд. Аммо онҳое ки дар давоми чилу шаш сол, аз 1798 то 1844, бинокорони маъбади миллерӣ буданд, дар имтиҳони сеюм, ки 22 октябри соли 1844 расид, ноком монданд, гарчанде ки онҳо

масали даҳ бокираро ба таври комил ба ҷо оварданд.

«Бисёре аз онҳое ки зери паёмҳои фариштаи якум ва дуҷум барои пешвози Домод баромаданд, паёми сеюмро, ки охири паёми озмоишист ва бояд ба ҷаҳон дода шавад, рад карданд; ва ҳангоми садо додани даъвати охири низ мавқеи шабехе гирифта хоҳад шуд.

«Ҳар як ҷузъиёти ин масал бояд бо диққат омӯхта шавад. Мо ё ба воситаи бокирағони доно, ё ба воситаи бокирағони нодон тасвир ёфтаем». Review and Herald, October 31, 1899.

Таърихи набавие, ки бо омадани фариштаи сеюм дар 22 октябри соли 1844 оғоз ёфт, ноком шуд ва он бо исёни соли 1863 анҷом ёфт. То соли 1850 хоҳар Уайт паёми зеринро ба қалам дода буд.

«Худованд 26 январ ба ман рӯёе дод, ки онро нақл хоҳам кард. Ман дидам, ки баъзе аз қавми Худо кундфаҳм ва хоболуд буданд; ва фақат нимбедор буданд, ва замонро, ки ҳоло дар он зиндагӣ мекардем, дарк намекарданд; ва он «мард» бо «хасуи чангрӯб» ворид шудааст, ва баъзеҳо дар хатари рӯфта шудан қарор доштанд. Ман аз Исо илтиҷо кардам, ки онҳоро начот диҳад, онҳоро андаке бештар дарег дорад, ва бигзорад, ки хатари даҳшатноки худро бубинанд, то пеш аз он ки абадан аз ҳад дер шавад, омода гарданд. Фаришта гуфт: «Ҳалокат мисли гирдобди азим меояд». Ман аз фаришта илтиҷо кардам, ки бар онҳое раҳм кунад ва онҳоро начот диҳад, ки ин ҷаҳонро дӯст мебошанд, ба дороиҳои худ дил баста буданд, ва намехостанд аз онҳо ҷудо шаванд ва онҳоро қурбон кунанд, то паёмрасонҳоро дар роҳи худ тезонанд, то ғусфандони гуруснаеро, ки аз камбуди ғизои рӯҳонӣ ҳалок мешуданд, таъом диҳанд.»

«Чун ба ҷонҳои бечорае менигаристам, ки аз набудани ҳақиқати ҳозира мемурданд, ва баъзе касоне ки эътироф мекарданд ба ҳақиқат имон доранд, бо дарег доштани василаҳои зарурӣ барои пеш бурдани кори Худо меғузоштанд онҳо бимиранд, ин манзара он қадар дарднок буд, ки аз фаришта илтиҷо кардам онро аз пеши ман дур кунад. Дидам, ки вақте кори Худо қисмиро аз амволи онҳо талаб мекард, мисли он ҷавоне ки назди Исо омад, [Матто 19:16–22.] онҳо ғамгин шуда рафтанд; ва ки ба зудӣ тозиёнаи лабрез аз болояшон хоҳад гузашт ва тамоми молу мулки онҳоро хоҳад рӯфта бурд, ва он гоҳ барои қурбон кардани молҳои заминӣ ва захира кардани ганҷе дар осмон дигар дер шуда хоҳад буд». Review and Herald, 1 апрели 1850.

Дар соли 1850, он шахсе ки чиркро бо хасу пок мекунад, аллакай омада буд. Рӯзи 22 октябри соли 1844, Фариштаи Аҳд ногаҳон ба маъбади Худ омад, ва Ё кори пок кардану таҳир намудани писарони Левиро оғоз намуд.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Имрӯз ҷонҳо имтиҳон ва озмуда мешаванд, ва бисёре аз ҳамон роҳе меғузаранд, ки онҳое, ки Масеҳро тарк карданд, паймуданд. Вақте ки бо Калом озмуда мешаванд, Муаллими илоҳиро рад мекунанд. Вақте ки барои он сарзаниш меёбанд, ки ҳаёти онҳо бо ростӣ ва адолат мувофиқ нест, аз Начотдиҳанда рӯй мегардонанд; ва қарори онҳо,

монанди қарори шогирдони ранчида, ҳаргиз бозпас гирифта намешавад. Онҳо дигар бо Масеҳ роҳ намераванд. Ҳамин тавр суҳанон иҷро мешаванд: “Дастгоҳи боддиҳии Ё дар дасти Ёст, ва Ё хирмани Худро комилан пок хоҳад кард, ва гандуми Худро дар анбор ҷамъ хоҳад овард.”» Signs of the Times, May 15, 1901.